

# BIBLICKÉ ÚKOLY

pro I. čtvrtletí 1933.

---

## Epištoly Janovy

Dary dvanácté soboty určeny jsou pro oddělení  
Jihoamerické.

---

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vydází čtyřikrát  
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Vlastním nakladem vydává  
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI-  
TISKEM R. POLÁK A SYN V BRNĚ.

Bohemian-Sabbath School Lessons, First Quarter 1933.

## Všem bratřím a sestrám i přátelům!

Mnoho poznámek v těchto úkolech jest vyňato z knih:

„Velký spor věků“ . . . . .	Kč 80.—
„Myšlenky s hory blahoslavenství“	váz. „ 15.—
	brož. „ 12.—
„Cesta ke Kristu“ . . . . .	váz. „ 12.—

Mimo těchto knih doporučujeme také:

„Proctví a dějiny světové“ . .	váz. „ 30.—
„Znamení poslední doby“ . . . .	váz. „ 20.—
	brož. „ 15.—
„Služba dobrých andělů“ . . . .	váz. „ 12.—
	brož. „ 8.—

Brožury:

„Zásady Bible“ . . . . .	„ 12.—
„Boží stát?“ . . . . .	„ 8.—
„Na sklonku dějin lidstva“ . . . . .	„ 5.—

---

Všecky tyto spisy lze obdržeti u správců misijních spolků jednotlivých sborů nebo na objednávku přímo zašle

**Adventní nakladatelství v Brně—Král. Poli.**

Žádejte podrobný seznam knih.

Úkol 1. — 7. ledna, Z. s. 16. 14.

## Svědkové slova života.

1. Proč mohl být Jan svědkem slova života? 1. Jan. 1, 1. Poz. 1.
2. Čím jsou dítky Boží zmocněni k svědectví o Kristu? Efez. 3, 17—19.
3. V čem záleží svědčení o Kristu? 1. Petr. 3, 15. Poz. 2.
4. S kým byl Kristus od věčnosti spojen? Jak bylo lidem umožněno poznání Krista? 1. Jan. 1, 2.
5. Které příklady svědčí, že Bůh dal lidem zjevení o svém Synu? Mat. 2, 1—6; Luk. 2, 8—14; Jan 11, 47—54; Luk. 22, 54—71; 23, 1—7. 46. 49. Poz. 3.
6. S jakým úmyslem psal Jan své evangelium? Jan 1, 4; 20, 31. Poz. 4.
7. Čím byla zvláště posílena víra učedníků v Ježíše, jakožto život? Jan 20, 20.
8. Jaký cíl jiný měl Jan na zřeteli, když psal zjevení o Slovu života? 1. Jan. 1, 3.
9. Jaký bude výsledek poznání Slova života? Jan 17, 21.
10. Co přinese společenství s Kristem? 1. Jan. 1, 4.
11. Jakými slovy loučil se Kristus s učedníky? Skt. 1, 8.
12. Čím zvláště má vynikati svědectví o Kristu? Luk. 2, 10. 13. 14. Poz. 5.
13. K čemu dala apoštolům podnět tvrdošíjná nevěra Židů? Skt. 13, 45—47; 28, 28.
14. Čím jest korunováno veškeré svědectví věřících? 1. Petr. 1, 7—9. Poz. 6.

**P o z n á m k y.** a ke tři i křesťanů při svých svědectvích

1. Jan přišel do osobního styku s Kristem, když byl povolán. (Mār. 1, 19. 20.) Po celou dobu kazatelské činnosti Kristovy byl jeho důvěrníkem. Byl jedním z tří, které si

Ježíš vyvolil, aby s Ním šli na horu proměnění. Při poslední večeři seděl nejbliže Pána a ptal se Jej, kdo ho zradí. (Jan 13, 23—25.) Jan následoval Krista až na dvůr nejvyššího kněze i před Piláta, a na Golgotě mu byla svěřena péče o Marii, matku Ježíšovu. Jan znal velmi dobře život svého Pána. Naučil se přinášeti oběti a ochotně sloužiti, jako jeho Mistr. Jan byl očitým svědkem Kristova života na zemi.

2. „Jako svědkové Kristovi máme svědčiti o tom, co víme, co jsme viděli, slyšeli a cítili. Jestliže jsme věrně následovali Ježíše, budeme moci i jiným ukázati cestu, kterou nás vedl. Budeme moci vyprávěti, jak jsme osobně zakusili opravdovost Božích zaslíbení a svědčiti o milosti Kristově. To jest svědectví, které od nás Pán žádá. Svět hyne pro nedostatek našeho svědectví.“ (Des. of Ag. 340.)

3. Také nepřátelé Kristovi měli dost příležitosti poznatí Pána. Knižata i lid sledovali jeho život od narození až do nanebevstoupení a byli svědky jeho učení, divů, jeho utrpení i smrti. Vždyť nežil ve skrytě, a zvěst o Něm roznesla se po celé Fenecii a Syrii.

4. Ve svém evangeliu snažil se Jan představití Krista jako život lidí. „V něm byl život.“ O tomto životě psal proto, abychom přijali Krista a obdrželi život věčný. Ve svém evangeliu a epištolách ukazuje Jan na lásku a na obecenství, kterých se nám dostává v Kristu. Na to polížel Jan jako na svou úlohu pro církev. A protože sám zakusil veliké požeňnání z toho přicházející, přeje to také všem ostatním.

5. Prvním příchodem Kristovým mělo se lidem dostati radosti a pokoje. To jest připraveno pro každého, kdo Jej uznává a přijímá za svého Spasitele. Každé svědectví těch, kteří ve svém životě okusili radost v Kristu, jest radostnou zvěstí všem lidem. Svým svědectvím běrou s anděly účast v radostném poselství, které bylo zvěstováno při narození Spasitelově.

6. Neviděli jsme Jej jako Petr, Jan a ostatní apoštolé, ale známe Jej a milujeme Jej. Nyní Jej spatřujeme jenom vírou. Věřiti v Něho přináší nevýslovnou radost a plnost slávy, neboť jsme pro sebe přijali spasení a jsme nadšení

slavnou nadějí. Tato radost, sláva a naděje jest trvalou zkušeností všech, kteří svědectvím pravých křesťanů přivedeni byli ke Kristu.

\* \* \*

Úkol 2. — 14. ledna. Z. s. 16. 23.

## Bůh jest světlo.

1. Co praví Jan o Bohu? 1. Jan. 1, 5.
2. Jak se nám dostává tohoto světla? Žalm 36, 10.
3. Proč je to možné jenom na cestě za Kristem? Jan 8, 12.
4. Kdy nemůžeme míti obecenství s Bohem? 1. Jan. 1, 6.  
Poz. 1.
5. Co vyplývá z chodění v světle? V. 7a. Poz. 2.
6. Z čeho vysvítá, že chodění ve světle neznamená býti bez hříchu? V. 7b. Poz. 3.
7. Čeho se musíme vystríhati? V. 8. Poz. 4.
8. V čem záleží opak toho? V. Poz. 5.
9. K jakému největšímu omylu lze dospěti? V. 10.
10. Jaký další úmysl měl Jan, když psal tento list? 1. Jan. 2, 1a.
11. Kdo se nás zastává, když upadneme v hřích? V. 1b.  
Poz. 6.
12. Z čeho vysvítá, že obět Kristova je dostatečná? V. 2.
13. Co svědčí o tom, že známe Boha? V. 3. Poz. 7.
14. Jakou cenu má pouhá známost pravdy? V. 4.
15. Kdy přichází dokonalost lásky? V. 5. Poz. 8.
16. Jaký bude náš život, zůstáváme-li v Kristu? V. 6. Poz. 9.

### P o z n á m k y.

1. Společenství s živým Bohem je to největší, co můžeme míti jako lidé. V tomto obecenství jest veliká odpovědnost. Je v tom takové bohatství a síla, že již nemůžeme choditi v temnotě. Choditi v světle znamená, že můžeme činiti směle kroky v mravním životě. Za druhé to znamená, že jest nás dobře viděti, že si nijak nezahráváme v skrytě s hříchem.

2. Choditi ve světle, jako Kristus jest ve světle, znamená, že jest odklizená každá překážka k sloužení Bohu a bližnímu. Jdeme-li za Kristem v světle jeho života, budeme Mu po-

dobní povahou i smýšlením. Hřích a temnota zbavují nás obecenství s Ním a našimi souvěrci.

3. „Vysvobození lidského pokolení potvrdil Kristus svou vlastní krví. On nechce, aby lidé, tak draze vykoupení, byli terčem ďáblovým, aby podlehli a zahynuli . . . Před trůnem milosti přináší nyní před Otce modlitby těch, kteří k Němu volají o pomoc. Plačících a lkajících neodmítá, ale ochotně odpouští všem, kteří k Němu jdou, aby byli smířeni a uzdraveni . . . Kdo u Něho vždy hledá útočiště, toho si váží více než řeči obviňujících a svárlivých jazyků. Nikdo z lidí ani ze zlých andělů nesmí se dotknouti těchto duší. On je k sobě přitahuje. Mohou státi po boku velikého nositele hříchů a v světle, které vychází z trůnu.“ (Lebensglück 60.)

4. Již za časů Janových byli lidé, kteří vážně tvrdili, že jsou bez hříchů. Také nyní shledáváme se s takovým učením. Trpkými zkušenostmi přicházejí někteří k rozumu, jiní zůstávají v sebeklamu. Abychom neupadli do takového bludu, je třeba pamatovati, že každý den musíme jíti k trůnu milosti, jelikož každý den hřešíme. — Také nesmíme zapomenouti, že znovuzrozením není změněno naše tělo a krev. Nastala změna jenom v našem vnitřním životě. Ze srdce vycházejí stále zlá myšlení. Býti bez hřichu jest slavný stav, jehož se dočkáme, až přijde dokonalé.

5. Ochotně nás očišťuje od všech našich hříchů a nepravostí, předně, že jsme je vyznali, a za druhé, že jest věrný a spravedlivý. To se shoduje s jeho povahou; neboť v tom jest zjevena láska Boží k nám. To neznamená, že odpuštění přijímáme jenom jako důkaz, že Bůh jest věrný a spravedlivý, nýbrž že odpuštění jest přímo vázáno na vyznání. Ve své nekonečné lásce a spravedlnosti nemůže Bůh činiti jinak.

„Jest slavnou předností všech, kteří dostojí podmínkám, že mohou býti ujištěni odpuštěním svých hříchů. Nepochybuji o tom, že Bůh při těchto zaslíbeních minil i tebe! Ona jsou pro každého přestupníka, který opravdově lituje. Síly a milosti dostalo se nám skrze Krista a sloužící andělé Boží je přinášejí každé věřící duši. Nikdo není tak hříšný, že by

v Pánu Ježíši, který za něho zemřel, nemohl nalézt síly, spravedlnosti a čistoty.“ (Cesta 55.)

6. „Kristus sedí na pravici a zastupuje nás . . . Bůh vás chce opět přijmouti na milost, rád by ve vás spatřil odlesk své vlastní čistoty a slávy. Jestliže se mu chcete poddati, potom také on, který ve vás započal dílo dobré, bude v něm pokračovati až do dne Ježíše Krista. Modlete se upřímněji, vaše víra buď jistější! Když pochybujeme o své vlastní síle, potom tím pevněji stavme na moci Vykupitelově a důvěřujme v ní, a potom budeme za to svého Vysvoboditele velebiti.“ (Cesta 68.)

7. „Člověk, který se stal účastníkem Boží povahy, bude také ve shodě s Božím velikým pravidlem spravedlnosti, s jeho svatým zákonem. Tohoto pravidla používá Bůh jako míry pro všechny skutky lidské.“ (Gleichn. 310.)

8. „Jan neučí, jakoby spasení nechalo se získati poslušností, ale zdůrazňuje, že poslušnost jest ovocem víry a lásky. Zůstáváme-li v Kristu, a je-li v našem srdci láska Boží, budou naše pocity, myšlenky i skutky souhlasiti s vůlí Boží. Posvěcené srdce jest ve shodě s předpisy zákona Božího.“ (Wirken 457.)

9. „Sobectví a chladná tvárnost téměř uhasily žár lásky a zmařily působení darů milosti, které měly dát povaze líbeznosti. Mnozí, kteří vyznávají jméno Boží, zapomněli, že býti křesťanem znamená představovati Krista. Nepracujeme-li nezištně pro blaho našich rodin, sousedů a sborů, nejsme křesťané, byť naše vyznání bylo jakékoliv.“ (Des. of. Ag. 504.)

\* \* \*

Úkol 3. — 21. ledna. Z. s. 16. 34.

## Nové přikázání. — Marnost světa.

1. K čemu vybízí Jan toho, kdo jde za Kristem? Jak staré je toto přikázání? 1. Jan. 2, 6. 7.
2. Jak poukazuje zdánlivě na jinou myšlenku? V. 8a.
3. Proč mohl Jan nazvati bratrskou lásku novým přikázáním? V. 8b. Poz. 1.
4. Jak lze poznati, že chodíme v světle? V. 9. Poz. 2.

5. Jaký pokrok způsobí bratrská láska? V. 10. Poz. 3.
  6. V čem je ten, kdo nenávidí bratra? Jak to končí? V. 11. Jan 12, 35. 40.
  7. Proč používá Jan rčení „synáčkové“? 1. Jan. 2, 12. Poz. 4.
  8. Co zvláštního zdůrazňuje apoštol při „otcích“ a při „mládencích“? V. 13. 14. Poz. 5.
  9. Proč Jan usiloval zvlášť o „dítky“? V. 14. Poz. 6.
  10. Jak se budeme chovati k světu, když je v nás láska Kristova? V. 15.
  11. V jakém vztahu je svět k Otcí? V. 16. Poz. 7.
  12. Co jest praveno o světě? Nač máme pamatovati? V. 17. Poz. 8.
- P o z n á m k y.

1. Staré a nové přikázání, o nichž Jan píše, jest jedno a totéž. V druhém listě 5. píše „abychom milovali jedni druhé“ jako o přikázání od počátku.

Kristus pravil: „Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek.“ Zatím co Jan píše o starém přikázání, je to novou a živou zkušeností každého, kdo poznal Krista.

2. Příchodem Kristovým nastal jasný den, kdy lze lépe viděti. Může potom býti nenávisť v srdci? Zdaliž se často nemodlíme za pohany a při tom nemůžeme v nejbližším okolí žiti se svým bratrem? Nestává-li se, že nenávidíme bratra pro jeho úspěch? Jsme prosti nenávisť a žárlivosti? Tážeme se snad jako Petr: „Co tento?“ Nemilovati jest začátek nenávisťi.

3. Způsob zacházení se slabými jest často příčinou ku pohoršení. Jen o tom lze říci, že našel Krista, kdo miluje své bratry, jednotlivě i v celku, kdo k nim nechová hněvu, ale je dobrotivý ke každému a přikrývá slabosti bloudících. Ten zůstává v světle. Jeho život jest jiným ku poželání a nikoli ku pohoršení. Takové následovníky chce Kristus.

4. Toto něžné oslovení týkalo se všech v dalších verších jmenovaných. Ono uvolnilo cestu k dalším napomenutím.

5. Bůh nepohlíží na přirozené stáří, nýbrž na nové stvoření. Na druhém místě píše otcům; to jsou ti, kteří



poznali toho, který jest od počátku, t. j., že chodí v příkázáních Božích a milují bratři. Takových otců potřebujeme mnoho. „Mládenci“ jsou kvetoucí, silní mužové viry; oni přemohli zlostníka, jsou v Boží zbrojnici a úspěšně bojují proti pokušením z vnějšku i z vnitřku.

6. „Mladí mužové a ženy jsou pozváni, posvětití své mládí Bohu, aby používáním svých sil, vznešenými myšlenkami a důstojnými činy Bohu činili čest a sloužili lidem ke spasení. Zachránění duší má jim býti pohnutkou k všem činům. V Boží síle mají zvítěziti nad každou zotročující náklonností. Musí dobře uvážiti, jakou cestou chtějí jíti a pamatovati, že mnozí půjdou cestou za nimi.“ (Gos. Wor. 67.)

7. „Není střední cesty. Nelze milovati Boha a sloužiti nepříteli spravedlnosti. Kristus chce žíti ve svých následovnících a skrze ně působiti. Jejich vůle musí býti podřízena jeho vůli, oni musí působiti v jeho duchu. Potom to již nejsou oni, nýbrž Kristus žije v nich. Kdo se úplně oddá Bohu, je pod vládou jiné moci a poslouchá hlasu jiné povahy. Poloviční služba přivádí člověka na stranu nepřítele a činí z něho úspěšného spojence zástupců temnosti . . . Nejsilnější ohradou nepravosti na zemi není rouhavý život zavrženého hříšníka, ale život naoko ctnostný, poctivý a šlechetný, v němž se však potají holduje rozličným vášním.“ (Myšlenky 107.)

8. „Věčné rámě Boží vztahuje se k duši, přicházející k němu o pomoc, byť byla sebe slabší. Zemská krása pomine, ale kdo žije Bohu, zůstává v Něm . . . Město Boží otevře své zlaté brány, aby přijalo ty, kteří se na zemi naučili u Boha hledati vedení a moudrosti, útěchy a naděje ve ztrátách a utrpeních. Zpěv andělů je tam uvitá a strom života ponese pro ně ovoce.“ (Myšlenky 113.)

\* \* \*

Úkol 4. — 28. ledna. Z. s. 16. 45.

## O antikristech.

1. Jaké nebezpečí hrozí poslední církvi mimo sesvětačení?  
1. Jan. 2, 18a. Poz. 1. *3. 11. 18. ledna hodina jest . . . jakýžile*  
*je antikrist přijalimá a myri . . .*
2. O čem svědčí tyto okolnosti? V. 18b. Poz. 2. *1. 1. 18. ledna . . .*

3. Co zdůrazňuje apoštol o antikristech? Proč opustili církev? V. 19. Poz. 3.
  4. Jak může církev zkoušet všechny věci v pravém světle? V. 20.
  5. Jak se to shoduje se zaslíbením Kristovým? Jan 14, 26; 16, 13.
  6. Co dalo podnět ku psaní listu? Jaké bylo nebezpečí? 1. Jan. 2, 21. Poz. 4.
  7. Co jest hlavní lží satanovou? V. 22. Poz. 5.
  8. Jaké spojení jest mezi Otcem a Synem? V. 23; Jan 12, 45.
  9. Co jest podmínkou zůstávání v Synu? 1. Jan. 2, 24. Poz. 6.
  10. Co je zaslíbeno těm, kteří zůstávají v Kristu? V. 25.
  11. Koho měl Jan při tom na zřeteli? V. 26.
  12. Co nepotřebuje církev, má-li pomazání? Jaký význam ono má? V. 27; Jan 14, 26. Poz. 7.
  13. Jak Pavel vylicuje působení Ducha? 1. Kor. 2, 12. 13. Poz. 8.
  14. Jaká zkušenost nás čeká při Kristově příchodu, zůstaváme-li v Něm? 1. Jan. 2, 28. Poz. 9.
- P o z n á m k y.

1. Rčení „antikrist“ neboli „protivník“, „odpůrce“, musí se především vztahovati na velikého odbojníka, satana. Apoštol však mluví o mnohých antikristech, kteří „z nás vyšli“ nebo odpadli. Zde sluší uvést slova Pavlova z 2. Tes. 2, 3. 4. 7, kde poukazuje na „zjevení se člověka hřicha“. Ačkoli odpadlík „v chrámě Božím posadí se, počínaje sobě jako by byl Bůh“, nejsou jeho slova pravdivá, neboť je to antikrist, který zapírá Otce i Syna.

2. Hodinou označeno jest celé novozákonní údobí od zjevení se Krista v těle, až do jeho druhého příchodu. Podle rčení „poslední hodina“ jest soud nad lidem židovským a zničení Jerusalema začátkem poslední hodiny.

3. „Z nás vyšli, ale nebyli z nás.“ Odpadnutí v církvi bylo vždy. Zde jest uvedena příčina. Jestliže přerušili spojení s hlavou církve, oddělili se také od těla. Mnozí od nás odešli,

nebo „nebyli z nás“. Ale dílo Boží pokračuje dále, neboť nic nelze podniknouti proti pravdě, nýbrž pro pravdu.

4. Apoštol nepsal věřícím, že neznali pravdu, ale že ji znali. Oni se cítili tak jisti, že se octli v nebezpečí býti svůdným učením odvedeni od Ježíše. Proto je napomínal: „Zůstaniž ve vás, což jste slyšali od počátku.“ Svědectví Janovo a všech apoštolů bylo založeno na pravdě Pisma. Věřící přijali slovo Boží z úst učedníků, kteří osobně znali Pána Ježíše.

5. „Krok za krokem, s počátku pomalu a tiše, potom však, když zesílilo a ovládlo duše, zřejměji pokračovalo tajemství nepravosti ve svém oklamávajícím a rouhavém díle. Téměř nepozorovaně vnikaly pohanské zvyky do církve křesťanské. Duch ústupků a přispůsobování se byl na čas utlumen pronásledováním, které církev snášela od pohanů. Ale když pronásledování ustalo a křesťanství vkročilo do dvorů a paláců královských, odložilo pokornou prostotu Kristovu a jeho apoštolů, a přijímalo za ni nádheru a pýchu pohanských kněží a vládců; a místo přikázání Božích zavádělo učení lidské a pohádky. Pohanství, zdánlivě přemožené, takto zvítězilo. Jeho duch ovládl církev. Jeho učení, obřady a pověry vtěleny byly do víry a bohoslužby vyznavačů Kristových.“ (Spor 37.) Nyní se shledáváme s podobnou změnou. Lidé, o nichž se říká, že nejsou na straně antikristově, zapírají vtělení se, božství i vzkříšení Kristovo. Světáctví, touha po poctě — tedy tytéž příčiny, které vedly k odpadnutí v první církvi křesťanské — lze viděti na straně protivníků Kristových. Lidé se povyšují na místo Boží, a tak zvaní křesťané nedovolují, aby Kristus vládl v jejich srdcích. Podle toho víme, že „poslední hodina jest“, a poselstvím ze Zjev. 14 jsou vyvolávány ostatkové. Také jim hrozí nebezpečí smrti a musejí dbáti výstrahy. „Drž se toho co máš, aby nikdo nevzal koruny tvé.“

6. Církev musí se od odpadlíků rozlišovati tím, že věrně střeží přijatou pravdu slova Božího. Tím že přijala jeho slovo a v něm zůstává, zůstává také v obecnství se Synem a skrze to i s Otcem.

7. Co jest pomazání? Kristus jest Pomazaný. Kdo má Syna, Pomazaného, má i jeho život. Pomazání je tedy přebývání Duchu svatého v nás. Ono přináší potřebné naučení ke spasení; neboť Duch svatý uvádí ve všelikou pravdu. Pomazání chce při nás zůstatí. Bůh nechce, aby světlo víry uhaslo. Také my musíme konati svou povinnost: Zůstávati v Kristu a jeho slovu.

8. „Kristovo zaslíbení, že pošle Duchu svatého jako zástupce, až dodnes se nezměnilo. Nezávisí to na obmezení Božím, že bohatsví jeho milosti nepřichází k lidem. Že splnění zaslíbení neděje se tak, jak by se mohlo státi, to záleží v tom, že zaslíbení není tak váženo, jak váženo má býti. Kdyby všichni byli ochotni, byli by všichni naplněni Duchem. Kde potřeba Duchu svatého není uznána, je duchovní suchost, temnota, úpadek a smrt. Kde jest věnována pozornost věcem méně důležitým, jest nedostatek božské moci, té moci, které je potřebí ke vzrůstu církve a která přináší i jiná požehnání, ačkoli je zaslíbena v hojné míře.“ (Wirken 37.)

9. Apoštol nás nabádá k zůstávání v Kristu, abychom nebyli zahanbeni v příchodu jeho. Většina obyvatelů země bude v ten den zahanbena a velmi předěšena (Zjev. 6, 14—17); ale dítky Boží uvítají Jež s radostí. (Iz. 25, 9.)

„Se rtů, které se ještě nedávno posmívaly, zazní výkřik: ‚Přišel jest ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci obstáti?‘ Bezbožní prosí, aby byli raději pohřbeni pod balvaný horskými, nežli stanouti před obličejem toho, jež zesměšňovali a zamítali. Znají ten hlas, jenž proniká uši mrtvých. Jak často jeho prosebný, něžný zvuk vyzýval ku pokání. Jak často zazníval z dojemných proseb přítele, bratra, Vykupitele. Tento hlas vzbuzuje vzpomínky, které by raději pokládali za vymazané z paměti: zavržené výstrahy, zamítnutá vyzvání, zlehčené výhody . . . Zatím co země se hroutí, blesky šlehají a hrom duní, hlas Syna člověka volá spící svaté z jejich hrobů. Pohlédne na hroby spravedlivých, potom pozdvihne rukou k nebi a zvolá: ‚Probuďte se, probuďte se, probuďte se, vy, kteří spíte v prachu a povstaňte!‘ Po celé zemi uslyší mrtví tento hlas a kteří uslyší, ožijí.

Země zaduní, pod kroky velikého zástupu lidí ze všech národů, pokolení, jazyků a lidu... A živi spravedliví i vzkříšení svatí spojí své hlasy v dlouhém, radostném volání vítězném.“ (Spor 400—401.)

\* \* \*

Úkol 5. — 4. února. Z. s. 16. 57.

## Hřích a spravedlnost.

1. Jaký je Kristus? Jak působí obecenství s Ním na nás? 1. Jan. 2, 29.
2. Jaké přednosti se nám dostává skrze Syna Božího? 1. Jan. 3, 1a. Poz. 1.
3. Jak se chová svět k dítkám Božím? V. 1b; Jan 16, 1—4.
4. Čím začíná dětství Boží? Co se ještě neukázalo? Jan 1, 12; 1. Jan. 3, 2a.
5. Kdy dosáhneme dokonalosti? V. 2b. Poz. 2.
6. Jaká úloha je spojena s touto nadějí? V. 3. Poz. 3.
7. Jak si stojí hříšník k zákonu? Co je hřích? V. 4. Poz. 4.
8. Proč nemůžeme být pro hřích? V. 5.
9. Jak můžeme být prosti hříchu? Ukaž, že to není v rozporu s 1. Jan. 1, 8. 10! 1. Jan. 3, 6. Poz. 5.
10. Podle čeho lze poznati, je-li kdo spojen s pravdivým Kristem? V. 7. Poz. 6.
11. S kým jsme spojeni, když hřešíme? V jakém vztahu je lucifer k hříchu? V. 8a.
12. Proč se stal Kristus člověkem? V. 8b.
13. Kam vede zrození z Boha? V. 9. Poz. 7.

### P o z n á m k y.

1. „Jak velké ceny nabývá proto člověk. Pro hřích octli se lidé v poddanství satanovu; avšak smíří obětí Kristovou mohou dítky Adamovy opět se státi dítkami Božími. Přijetím lidské přirozenosti Kristus k sobě povznáší padlé lidstvo, takže jsouce ve spojení s ním vskutku a v pravdě, lidé mohou být hodni jména „dítky Boží“. (Cesta 10.)

2. „I my můžeme pohleděti do budoucnosti a na základě biblických zjevení představit si slávu a blaženost nebeskou.

Můžeme se u víře postavit na prah města Božího a slyšeti milostivé uvítání těch, kteří v tomto životě spolupracovali s Kristem a trpěli pro Něho.“ (Wirken 487.)

3. „Jan byl učitel posvěcení a ve svých listech sborům dal neklamná pravidla pro chování se křesťana . . . Učil, že křesťan musí mít čisté srdce a vésti nový život. Nikdy se nesmí spokojit s pouhým vyznáním. Jako Bůh je svatý, tak vírou v Krista může padlý člověk nésti se k svatosti. Bůh může od těch, kteří se k Němu vírou přiznávají, býti uctěn jenom tehdy, když se připodobňují jeho obrazu a jeho Duchem nechají ovládati. Pak jako svědkové Kristovi mohou oznamovati, co milost Boží pro ně učinila.“ (Wirken 454.)

4. „Miláček Páně, který na hoře slyšel slova Pána Ježíše a dlouho po tom je z vnuknutí Božího napsal, mluví o zákoně jako o povinnosti, která nikdy nepomijí . . . Zřejmě ukazuje, že zákon, o němž mluví, to staré přikázání jest, které slyšeli od počátku, tedy desatero.“ (Myšlenky 63.)

5. Zatím co v kapitole první jest praveno, že někteří v sebeklamu mají se za hříchu prostě, je zde praveno, že nehřeší ten, kdo zůstává v Kristu, to jest, nemůže vědomě setrvat v hříchu. V tom není rozporu. My sice často hřešíme, protože naše povaha jest hříšná; ale vědomě žiti v hříchu jako vykoupené dítky Boží, to jest nemožné. Pokud zůstáváme v Něm, máme jistou ochranu. Jakmile vědomě hřešíme, odlučujeme se od Ježíše a obracíme se k Němu zády.

6. Při tomto verši musíme býti velice opatrní a rozumní. Zase jest psáno: „Ve mnohém klesáme všichni.“ Hřích nesmí panovati v našem životě. Pakli jsme zhřešili, máme činiti, jak je psáno v 1. Jan. 1, 9.

7. Tím není praveno, že by člověk narozený z Boha nemohl upadnouti do hříchu, neboť v první kapitole tohoto listu je psáno: „Pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme.“ Z verše 1. Jan. 2, 1 poznáváme, že věřící nehřeší úmyslně nebo vědomě, způsob jejich života je úplně změněn. Jestli před tím měli zalíbení v hříšných rozkošech, nyní se jim takové věci oškřívají a jsou jejich nepřátelé.

+ \* +

## Pravá láska.

1. Po čem lze poznati, kdo jest na straně Boží? 1. Jan. 3, 10. Poz. 1.
2. Je to nějaký nový požadavek? V. 11.
3. Na který příklad z biblických dějin jest poukázáno? V. 12a.
4. Proč nenáviděl a zabil Kain svého bratra? V. 12b. Poz. 2.
5. Čemu se nemusíme diviti? V. 13.
6. Z čeho přichází jistota nového života? Co jest praveno o tom, kdo nemiluje bratra? V. 14. Poz. 3.
7. Čeho se dopouští ten, kdo nenávidí bratra? Jaké jsou toho následky? V. 15.
8. Jak veliká byla láska Ježíšova? Jaká má býti láska naše? V. 16. Poz. 4.
9. Jak máme dokázati pravou lásku? V. 17.
10. Jakou zásadu dává Jan z praktické zkušenosti? V. 18.
11. Jakou útěchu máme, když nás srdce obviňuje? V. 19. 20. Poz. 5.
12. Kdy můžeme směle přijíti k Bohu? Jak toho lze dosíci? V. 21; 1. Jan. 1, 9; Žalm 32, 1, 2.
13. Co potom můžeme očekávati? 1. Jan. 3, 22. Poz. 6.
14. Jaké rozkazy Mistrovy Jan připomíná? V. 23.
15. Co plyne ze zachování obou příkazů? V. 24a. Poz. 7.

### P o z n á m k y.

1. Náš úkol před týdnem začínal slovy: „Kdo činí spravedlnost z Boha jest narozen.“ Dnešní úkol začíná opačnou myšlenkou: „Kdo nečiní spravedlnost, není z Boha.“ K tomu jest přidáno: „A kdo nemiluje bratra svého.“ Láska jest vyplněním zákona. (Řím. 13, 8—10.) Apoštol ukazuje, že činění spravedlnosti, to jest zachovávání zákona, jest nerozlučně spojeno s láskou k bližnímu.

2. Nejohrovnější při Kainově ději jest, že nenávist vznikla u oltáře, z náboženské žárlivosti. Dějiny nás učí, že není horší nenávisti než z náboženské zaslepenosti. Kdyby nebylo státních zákonů, často by nás ubili jako kacíře — z nábožen-

ských pohnutek! — Ale nemáme všichni něco z povahy Kainovy? Není v našich řadách místo bratrské lásky něco jiného? Buďme na stráži!

3. „V srdci, které jest obnoveno milostí Boží, je láska hlavní pohnutkou všech činů. Ona změni povahu, ovládne náklonnosti a zúšlechťí všechny snahy. Máme-li takovou lásku v srdci, příjemní život a ušlechtilé bude působiti na celé okolí.“ (Wirken 447.)

4. „Když lidstvo upadlo do hříchu, nebesa nebyla žádoucím místem pro Ježíše Krista. Opustil je a přišel na zem, aby snášel pohanění a umřel potupnou smrtí. On, jemuž náleží nesmírné bohatství nebes, stal se chudým, abychom jeho chudobou zbohatli.“ (Fußsp. 107.)

5. Když ze srdce toužíme býti poslušnými, dobrotivými a laskavými, jako byl Ježíš, můžeme věděti, že jsme z pravdy a naše srdce najde útěchu v Bohu. Tiží-li nás časem naše slabosti a nedostatky a naše srdce nás obviňuje, když spatřuje dokonalost našeho Otce, pamatujme, že Bůh zná všechny tužby našeho srdce. On ví, že jsme slabí a úplně závisíme na NĚm. Jelikož zná naše pohnutky i ochotu podříditi se vedení jeho Ducha, zmocní nás v našich slabostech. (Žid. 11, 34; Fil. 4, 13.)

6. „Kdo se rozhodl nečinit nic, co by se nelíbilo Bohu, bude vždy vědět — když své prosby předloží Pánu — jakou cestou má jíti. Kromě moudrosti dostane se mu i síly k poslušnosti a službě, jak to zaslíbil Spasitel.“ E. G. W.

7. „Mnozí i při úsilovném zachovávání příkázání Božích mají jenom málo pokoje a radosti. Tento nedostatek v jejich zkušenosti jest příčinou jejich malé víry . . . Žádají málo tam, kde by měli žádati mnoho, neboť Boží zaslíbení jsou neobmezená. Nepředstavuji také správně posvěcení, které přichází z poslušnosti pravdy. Bůh však chce, aby všechny jeho dítky byly blažené a poslušné . . . Vírou lze doplniti každý nedostatek povahy, odstraniti každou skvrnu i chybu.“ (Wirken 457.)

\* \* \*



## Vyznavači Kristovi.

1. Jak víme, že Bůh v nás přebývá? 1. Jan. 3, 24. Poz. 1.
2. Jaké napomenutí jest nám dáno? Proč? 1. Jan. 4, 1. Poz. 2.
3. Co je znamením Ducha Božího? Co lze tedy poznati, má-li kdo Ducha Božího? Jan 16, 14; 1. Jan. 4, 2. Poz. 3.
4. Či duch zjevuje se y zapírání, že Ježíš byl Synem Božím? V. 3. Poz. 4.
5. Proč se nemusíme bátí ducha odpadlictví? V. 4. Poz. 5.
6. Jaké je smýšlení odpůrců Kristových? Jak se k nim chová svět? V. 5. Jan 8, 23; 15, 19. Poz. 5.
7. O čem byl apoštol přesvědčen? O kom měl naději, že ho bude poslouchat a kdo ne? Co podle toho poznal? 1. Jan. 4, 6.
8. Proč musíme mítí lásku jako znamení nového života? V. 7. Poz. 6.
9. Co dokazuje nedostatek lásky? V. 8.
10. Jak zjevil Bůh svou lásku? V. 9.
11. Co je zvláštní při lásce Boží? V. 10. Poz. 7.
12. Co máme činit my, vidouce tu velikou lásku? V. 11. Poz. 8.
13. Koho neviděl nikdo z lidí? V. 12a.
14. Za jaké podmínky zůstává Bůh v nás? V. 12b. Poz. 9.

### P o z n á m k y.

1. „Mnozí se pokládají za svaté a prohlašují, že celé náležitě Pánu a že mají nárok na jeho zaslíbení, zatím co se vzpírají plnit jeho zaslíbení . . . Ale věřit pravdě a vyznávatí, že Ježíš Kristus není lhářem, že náboženství není snůškou bájek, to nedostačuje. Jan neučí, že bychom spasení mohli získati poslušností, ale praví, že poslušnost jest ovocem víry a lásky.“ (Wirken 457.)

2. „Duch bludařský odvádí nás od pravdy, ale Duch Boží nás k ní vede. Někdo však řekne, že člověk může býti v bludu a domnívati se, že je v pravdě. Na to odpovídáme: Duch souhlasí s Písmem. Řídí-li se někdo slovem Božím a je

s ním v úplném souhlasu, může věřit, že má pravdu; shledá-li však, že duch, kterým jest veden, neshoduje se úplně s duchem zákona a slova Božího, pak musí bdít, aby ho ďábel nedostal cele do svých sítí.“ E. G. W.

3. Znamením Ducha sv. jest, že oslaví Ježíše a nikdy nečiní sebe střediskem. Co znamená: Ježíš Kristus přišel v těle? Věříme, že Ježíš Kristus, Syn Boží, přišel v těle na tento svět a obětoval za nás svůj život na kříži jako výkupné. Otec Jej vzkřísil v těle, nyní má všelickou moc na nebi i na zemi, řídí dějiny a zase přijde jako soudce. Kdo toto poznal, jest veden Duchem Božím, neboť Syn a Duch nemohou býti proti sobě. Syn slouží Duchu a Duch souží Synu.

4. Apoštol zdůrazňuje, že pro každého křesťana jest nezbytné, aby byl přesvědčen o Kristově vtělení se. Musíme přijmouti Ježíše Krista nejenom jako Syna Božího, ale také věřit, že přišel na svět, narodil se z ženy, žil, učil, trpěl, umřel a vstal z mrtvých, aby připravil cestu k Bohu všem potomkům Adamovým. Musíme také věřit v znovuzrození a zakusiti je. (Jan 3, 8.) Musíme přijmouti Krista, aby v nás zůstával a spravoval naše činy. (Gal. 2. 20.) Náš život dosvědčí, zdali jsme vtěleného Syna Božího přijali za svého Spasitele.

5. Komu se líbí ještě zábavy a rozkoše světa, nenužte mluvit řečí nebeskou, ani se o ni zajímat. Kdo opouští duchovní říši, brzy začne mluvit o jiných věcech a bude mít odlišné názory od dítek Božích. Takové lidi svět poslouchá, ale pro lásku a oběti věřících nemá pochopení. „Prostota měla by býti patrna v domovech těch, kteří věří vznešeným pravdám pro tuto dobu. Všecky peníze neužitečně vydány za šatstvo a za výzdobu našich příbytků, jsou ztraceny pro dílo Boží. Věc Boží jest oloupena, aby byla uspokojena pýcha.“ (Test. V. 189.)

6. „Všichni, kteří se zrodili pro nebeskou rodinu, jsou bratři našeho Pána. Pojítkem této rodiny jest láska Kristova a ona také zjevuje, kam náležíme.“ E. G. W.

7. „Lásku Kristovu nelze vyjádřiti slovy. Uvážíme-li o životě Kristovu, o jeho oběti pro nás, o jeho službě v nebi

a připravení příbytků, musíme zvolati: Ó vysokost a hlubokost lásky Kristovy!" E. G. W.

8. „V pravých učednicích hoří tato láska jako oheň na oltáři srdce. Láska Boží byla na zemi zjevena v Kristu. Nyní se má na zemi zjevovati v bezúhonném životě jeho dítek. Tím budou hříšníci přivedeni ke kříži, aby pohlíželi na Beránka. E. G. W.

9. „Milosrdenství, dobrota a láska dítek Božích ke všem lidem svědčí o podstatě nebeských zákonů . . . Nezjevovati tuto lásku znamená přestupovati zákon. Naše chování se k našim bližním prozrazuje, jak si stojíme k Bohu. Láska Boží v srdci jest jediným zdrojem lásky k bližnímu.“ (Des. of Ag. 505.)

+ + +

Úkol 8. — 25. února. Z. s. 17. 33.

## Dokonalá láska.

1. Jak můžeme mítí obecnství s Otcem? 1. Jan. 4, 13. Poz. 1. *milovat je milovat se s ním plně a on*
2. O čem můžeme potom svědčiti? V. 14. *že milujeme a že*
3. Jaké požehnání je zaslíbeno těm, kteří vyznávají, že Ježíš jest Syn Boží? V. 15. Poz. 2. *že milují a že*
4. Co apoštol poznal a uvěřil? V. 16. Poz. 3. *že milujeme a že*
5. V čem se zjevuje dokonalé působení lásky Boží? V. 17. *že milujeme a že*
6. Čeho nás zbaví láska Boží? V. 18. Poz. 4. *že milujeme a že*
7. K čemu nás pudí láska Boží? V. 19. *že milujeme a že*
8. Co jest praveno o tom, kdo nenávidí bratra, kterého vidí? V. 20. *že milujeme a že*
9. Co jest nám přikázáno? V. 21. *že milujeme a že*
10. Či je to dílo, když člověk věří? Co je samozřejmě při tom, kdo se znovu zrodil? 1. Jan. 5, 1. *že milujeme a že*
11. Po čem poznáme, že milujeme dítky Boží? V. 2. *že milujeme a že*
12. Jak se projevuje láska k Bohu? Jaká nejsou přikázání Boží? V. 3. Poz. 5. *že milujeme a že*
13. Jak můžeme vítěziti nade vším světským? V. 4. Poz. 6. *že milujeme a že*
14. Kdo musí býti jádrem naší víry? V. 5. Poz. 7. *že milujeme a že*

15. O jaké skutečnosti mluví apoštol? Kdo musí působiti, aby tato skutečnost byla účinnou? V. 6. *P. Ježíš Kristus, který*
16. Kdo svědčí na nebi a kdo na zemi? Proč nemohou býti rozloučení? V. 7. 8. Poz. 8. *Ukážte tři osoby ve sv. Duchu: Otec, Syn a Duch sv. na zemi.*

*Duch, a osoba a krev, a ti tři jedna osoba. Poznámky: tři jedno jsou.*

1. „Ona moc tvořící všechno nové, ač oko lidské jí nemůže spatřiti, tvoří v duši nový život. Ona tvoří novou bytost podle obrazu Božího. Působení Ducha svatého, ač tiché a neviditelné, přece jeví se býti zřejmé svými účinky. Je-li srdce Duchem Božím obnoveno, potom veškerý život o tom svědčí . . . V naší povaze, v našich zvycích a našich předsevzetích bude lze pozorovati jistou změnu. Odlišnost mezi tím, co jsme byli, a co jsme po znovuzrození, bude se jasně jevíti zrakům . . . Nové stvoření v Kristu Ježíši přináší nové ovoce Duchů: Lásku, radost, pokoj a t. d. Ve starých rozkoších si již nebude libovati, nýbrž věrou v Syna Božího bude následovati jeho šlépějí, bude vyzařovati jeho povahu a očistí se, jako On čistý jest.“ (Cesta 60. 61.)

2. „V nás vládne mocnější a dokonalejší vůle, neboť jsme spojeni se zdrojem moci, která všechno nese. Náš duchovní život jest pod vládou Ježíše Krista; sobecký život ustal, neboť v nás žije Kristus. Jeho povaha bude se zjevovati v povaze naší.“ (Gleichn. 60.)

3. „Zachováváním zákona lásky dosahujeme pravého posvěcení . . . Zůstává-li v nás Kristus, bude náš život zdoben opravdovou pobožností. Naše povaha bude očištěna, zůšlechtěna a zdokonalena. Pravost učení potvrzeno bude skutky spravedlnosti . . . Je to vůně lásky k našim bližním, která zjevuje naši lásku k Bohu.“ (Wirken 454.)

4. „Jan chtěl věřící přivést ku poznání jejich velikých předností, které vyplývají ze cvičení se v lásce. Přijmeme-li ji do srdce, budeme její moci zachováni ode všech zlých vlivů světa. Dovolíme-li jí, aby v nás zaujala nejvýšeší místo a učiníme-li ji hlavní pohnutkou všech našich činů, dospějeme dokonalé víry v Boha a cele se svěříme jeho vedení. Potom budeme směle před Něho předstupovati,

vědouce, že nám dá všechno co slouží k našemu nynějšímu i budoucímu dobrému“ (Wirken 447.)

5. „Při znovuzrození jest srdce uvedeno ve shodu s Bohem a jeho zákonem. Jestliže v hříšniku nastala tato veliká změna, přešel jest ze smrti do života, od hříchu k svátosti a od přestupování k poslušnosti a věrnosti. Starý život odcizení se Bohu pomínil a nastal nový život smíření, víry a lásky. Potom se v nás naplní „spravedlnost zákona“ (Řím. 8, 4), a zvoláme: Jak miluji zákon tvůj!“ E. G. W.

6. Kdo by nechtěl zvítěziti? Učedníci, kteří byli pronásledováni, vítězně nesli lidem evangelium. Pravda evangelia vždy vítězí. Kristus vítězil a vítězí. Na jeho vítězství můžeme se cele spolehnouti. Slabý odpor ve vlastní síle neodstraší satana, ale před tím, kdo zůstává v Kristu, uteče.

7. „Vírou přenášíme se přes všechny těžkosti a úzkosti nynější doby k velikému dni, kdy všechno, co nás tíží, pomine . . . Mluvíti jenom někdy o náboženství a bez živé víry se modlití, nic neprospívá. Formální víra v Krista, která Jej pokládá jenom za Spasitele světa, nemůže dáti spasení. Věřit ke spasení není jenom souhlasiti rozumem s pravdou. Kdo čeká na plné poznání, aby potom mohl věřiti, tomu nemůže Bůh požehnati . . . Pravá víra je život. Živá víra znamená vzrůst v síle a v neochvějně důvěře, čímž se nám dostává vítězství.“ (Gospel 259.)

8. „Že Ježíš jest Kristus dosvědčil apoštol z minulosti i přítomnosti. Ježíš přišel s vodou, neboť žádal křest od Jana; potom s krví, kterou vylil ke smíření hříchů celého světa; Nato pak vylil Ducha svatého. Kdyby byl přišel jenom s vodou, byl by býval jenom druhým Janem a nikoli Kristem . . . Toto dějinné svědectví z minulosti jde až do přítomnosti: Duch svědčí o Kristu v kázání evangelia; voda zachraňuje věřící ve křtu a krev je spojuje ve Večeři Páně v jedno tělo.“ (Stuttg. Jubiläumsbible.)

\* \* \*

## Život jenom v Kristu.

1. Kdo svědčil vodou, krví a Duchem pro Ježíše? Co jest svědectví Boží? 1. Jan. 5, 9. Poz. 1.
2. Jakou zkušenost učiní ten, kdo přijme svědectví Boží? Čeho se dopustí ten, kdo nevěří Bohu? V. 10. Poz. 2.
3. Co nám dal Bůh? V kom to můžeme najít? V. 11.
4. V čem záleží rozdíl mezi věřícím a nevěřícím? V. 12. Poz. 3.
5. Proč psal Jan tento list? V. 13. Poz. 4.
6. Kdy smíme své prosby směle přinášeti Bohu? V. 14. Poz. 5.
7. O čem můžeme býti přesvědčeni, když víme, že nás slyší? V. 15. Poz. 6.
8. Co máme činiti, když vidíme, že bratr hřeší? V. 16a.
9. Jaká hranice jest dána prosbám? V. 16b. Poz. 7.
10. Jak musíme pohlížeti i na tu nejmenší nepravost? Jak dlouho můžeme míti naději na obrácení člověka? V. 17. Poz. 8.
11. Jaké stanovisko zaujmou ditky Boží k hříchu? V. 18. Poz. 9.
12. Jakou jistotu má křesťan? Co ví o světě? V. 19.
13. Co víme, když Kristus v nás přebývá? V. 20a.
14. S kým budeme míti obecenství a co to pro nás znamená? V. 20b.
15. Jaké napomenutí dává Jan církvi? V. 21.
16. Jak se může stát někdo modlářem? Kol. 3, 5; 1. Sam. 15, 23. Poz. 10.

### Poznámky.

1: Setkávajice se v denním životě s lidmi, věříme jejich svědectví a nepochybujeme o jejich pravosti, když k tomu nemáme zvláštní příčiny. Svědectví Boží je však větší a hodnověrnější, neboť Bůh je moudřejší a hodnověrnější než lidé. „Lidé se navzájem oklamávají, ale Bůh nikoho neklame. Svědectvím lidským nemůže vždy věřiti, ale svědectví Boží je pravdivé.“ (Barnes.)

2. Jedním z nejpádnějších důkazů pravdivosti evangelia jest jeho předivná moc obnovující. Pohanští spisovatelé starověku podávají ve svých knihách zprávy o hrozném úpadku mravním v jejich dnech. Bibličtí pisatelé to potvrzují. Zpráva, kterou dal Bůh o svém Synu, je skutečně radostným poselstvím, o němž Pavel napsal (Řim. 1, 16-), že je to Boží moc. Kdo věří, má svědectví sám v sobě. Kdo nemá v sobě svědectví, shledá, že místo pevné jistoty má jenom matnou naději . . .“

3. Kdo přijímá Krista jako Syna Božího, přijímá věčný život. Je to život z Boha, který se podstatně liší od všeho, co má člověk ze sebe anebo z jiných lidí. Tak svědčí Bůh o svém Synu. Toto svědectví má věřící v sobě, neboť Duch Boží mu zvěstuje, že tento nový život pochází z plnosti Syna. Jan 3, 13—15. Zavřítí srdce před tímto svědectvím bylo by velikou nerozumností.

4. Jan ujišťuje zde, že tento list psal proto, aby křesťanům ukázal, že mají život věčný. Přítomnost Ducha Božího v posvěceném nitru jest počátkem věčného života. Věřice v Ježíše Krista jako osobního Spasitele, můžeme již nyní mít záruku věčného života.

5. Prosití podle jeho vůle má býti pravidlem všech modlitebníků. Bůh nám nezaslibil dáti něco, co se protiví jeho vůli. Komu jest jeho vůle přednější nežli vůle Boží, nemůže mít naději, že jeho modlitby budou vyslyšeny.

6. „Prosíme-li o časná požehnání, může Bůh vyslyšení naši prosby oddáliti anebo dáti něco jiného, než jak prosíme; ale tak tomu není, když prosíme o vysvobození z hříchů. Bůh sám nás chce od nich očistiti, učiniti nás svými dítkami a zmocniti k svatému životu.“ E. G. W.

7. Jsou hříchy, které nikdy nebudou odpuštěny. Mat. 12, 31. 32. „Co je rouhání se proti Duchu svatému? Vědomé přičítání působení Ducha svatého ďáblu . . . Bůh pracuje na srdcích lidských skrze svého Ducha, ale když lidé úmyslně tímto Duchem pohrdají a pokládají jej za ďábelského, zavírají cestu, na které s nimi může mít Bůh obecnství . . . Ti, kteří se dopustili tohoto hříchu, mohou se nějakou dobu

zdání dítkami Božími; ale stane-li se něco v jejich životě, co prozradí jejich povahu a ukáže, jakého ducha jsou, bude zřejmé, že stojí na straně ďáblově, pod jeho černou korouhví.“ (Test. V. 634.)

8. „Srdce, které neuposlechne volání Boží, zatvrdí se, až potom vůbec nepocítí působení Ducha Božího. — Nechtějí je hřích jakýkoli, může být smyt, když člověk lituje a věří. Pohrdá-li někdo dílem Ducha Božího, který vede člověka ku pokání a víře, pro toho nemůže Bůh nic vykonati.“ E. G. W.

9. „Kdo se domnívá, že požadavky Boží jsou břemenem, protože jsou proti lidským náklonnostem, nepoznal křesťanský život; pravá poslušnost jest žítí podle vnitřních zásad životních. To vyplývá z lásky k spravedlnosti, z lásky k zákonu Božimu. Jádrem spravedlnosti jest věrnost k našemu Spasiteli. To nás zmocní činiti správné, neboť se to líbí Bohu.“ (Gleichn. 95.)

10. Modlářství není jenom uctívání model, ale také sobectví, láska k pohodlí a uspokojování hříšných žádostí a vášní. Pouhé vyznání víry v Krista chlubné poznání pravdy neučiní ještě nikoho křesťanem. — I nynější svět křesťanský slouží modlám, jako starý Izrael za časů Eliášových, ovšem v jiném způsobu. Bůh mnohých zdánlivě moudrých mužů, filosofů, básníků, státníků, spisovatelů, vznešených tříd, mnohých vysokých škol a universit a dokonce některých bohosloveckých ústavů není lepší Bále, bolia slunce Fenicejských.“ E. G. W.

\* \* \*

Úkol 10. — 11. března. Z. s. 17. 56.

## Chodění v pravdě.

1. Jak se označuje Jan na počátku svého listu druhého? Z kterého oslovení poznáváme, komu psal tento list?
2. Jan. 1a. Poz. 1. Jak smýšlel Jan o této rodině? Kdo měl v tom účast? V. 1b. Poz. 2.
3. Na čem bylo založeno toto obecenství? V. 2.



4. Cím končí Jan svůj pozdrav? V. 3.
5. Z čeho se apoštol radoval? V. 4.
6. Jakou prosbu k tomu připojil? V. 5.
7. S kterými slovy Pána Ježíše se to shoduje? Jan 13, 34. Poz. 3.
8. Jak má být tato láska poznána? 2. Jan. 6.
9. Proč Jan musil na to poukázat? V. 7.
10. Jaké napomenutí je dáno? Co bychom mohli pozbyti? V. 8. Poz. 4.
11. Co jest praveno o těch, kteří se nechají svěsti bludným učením? Jak lze zůstat v obecenství s Otcem a Synem? V. 9. Poz. 5.
12. Čeho je třeba při všem pohostinství? V. 10. Poz. 6.
13. Jak posuzuje Bible přílišné shovívání v této věci? V. 11.
14. Po čem toužil apoštol? Co je lepší nežli psaní? V. 12.
15. Cím končí dopis? V. 13.

#### P o z n á m k y.

1. Jan se nazývá starším. Když psal tento dopis, bylo mu 90 let. Jmenuje se starším, neboť byl jediný z apoštolů již tehdy žijících a že předsedal sborům v Malé Asii. — Kdo byla vyvolená paní, nelze s určitostí říci. Někteří vykladači se domnívají, že dopis byl psán nábožné, křesťanské paní, u které byl apoštol několikrát pohostěn. Se. White praví, že to byla pomocnice v díle evangelia, paní dobrého jména a velkého vlivu.

2. Tato „vyvolená paní a dívky její“ byly zajisté ve sborech dobře známi. Jejich věrnost k pravdě evangelia byla všeobecně známá a v celém okolí měly dobrou pověst. To ukazuje také na naši osobní odpovědnost v této věci. „Každý člověk žije ve svém vlastním ovzduší, které je naplněno buď oživující mocí víry, zmužilostí, naděje a příjemnou vůní lásky, anebo nespokojeností, sobectvím a otráveno smrtelnou nákazou hýčkaných hříchů. Toto naše ovzduší vědomě nebo nevědomě působí na každého člověka s kterým se stýkáme. To jest odpovědnost, které se nikdo nemůže vyhnouti. Naše slova, naše skutky, náš oděv, naše počínání si i výraz naší tváře, to vše působí na jiné.“ (Gleichn. 336.)

3. „Odpor světa není největším nebezpečím pro církev Kristovu, zlo chované v srdcích věřících způsobuje největší škodu a nejvíce zdržuje dílo Boží. Nic neoslabuje duchovní život tolik, jako závist podezírání, kritisování a hněv. Naproti tomu zase jednota a shoda mezi jednotlivými členy církve jsou nejlepším důkazem, že Bůh poslal svého Syna na svět.“ (Wirken 445.)

4. Je to smutné, když dítky Boží nemají to, co pro ně Bůh obmyslí. Nejsmutnější však jest, když to, co mají, vlastní vinou pozbudou. Je to bolestné pro toho, kdo tyto duše přivedl ku pravdě. Proto volá Jan: „Hleďtež sebe!“ On, jako pracovník evangelia, nechtěl by ztratiti, na čem pracoval. Tak címe všichni.

5. Zde jest zmínka o učení Kristovu. „Tvrditi, že je to stejné, co člověk věří, jest jedním z nejúspěšnějších podvodů ďáblových. On ví, že pravda, přijata v lásce, posvěcuje toho, kdo ji přijímá; proto se ustavičně snaží podstrčiti lživé učení, bájky a jiné evangelium. Od počátku služebníci Boží zápasili s učiteli lži, nejenom jako se zkaženými lidmi, ale jako s lidmi vštěpující lži, jež byly zkázou duším. Eliáš, Jeremiáš, Pavel a jiní, pevně a neohroženě odporovali těm, kteří odvraceli lid od slova Božeho. Svobodomyšlnost, která správnost náboženské víry pokládá za nedůležitou, nenalezla přízně u těchto svatých obhájců víry a pravdy.“ (Spor 323.)

6. „Těch, kteří tvrdí, že jsou spojeni s Kristem, ale setrvávají v přestupování zákona, máme si vážit tolik, jako miláček Páně, Jan. V posledních dnech setkáváme se s podobnými těžkostmi, jaké ohrožovaly vzrůst prvních sborů, a proto máme dbáti učení, která nám v tom směru dal apoštol. „Máme milovati ty, za které Kristus umřel, ale nesmíme se nijak spojití se zlem. Bůh chce, aby jeho lid v nynější době zastával se pravdy neohroženě a pevně, jako Jan ve své době vystupoval proti všem bludům, které jsou zkázou pro duši.“ (Wirken 450.)

+ + +

## Āpoštolova radost a napomenutí.

1. Jak se Jan znovu jmenuje? Komu psal třetí list? 3. Jan. 1. Poz. 1.
  2. Jaké přání měl Jan? V. 2. Poz. 2.
  3. Z čeho se apoštol zvlášť radoval? V. 3. 4. Poz. 3.
  4. Zač byl Gájus pochválen? V. 5. Poz. 4.
  5. Kdo osvědčil Gájovu ochotnost? V. 6a.
  6. Jak zacházel Gájus s hostmi? V. 6b. Poz. 5.
  7. Jakou zásadou řídili se ti, kteří se vydali na misijní cestu? V. 7; 1. Tes. 2, 9.
  8. Jak se staneme my pomocníky misie? 3. Jan. 8. Skt. 28, 10.
  9. Komu psal Jan již dříve? Proč Diotrefes odepřel? 3. Jan. 9. Poz. 6.
  10. Jak chtěl Jan plnit svůj úřad? Co si Diotrefes dovolil? V. 10. Poz. 7.
  11. Jaké napomenutí dal Jan Gájovi? V. 11.
  12. Jaké trojí svědectví bylo dáno Demetrovi? V. 12; Jan 21, 24.
  13. Jak jsou podobny verše 13 a 14 posledním veršům předcházejícího dopisu? V. 13, 14.
  14. Čím končí dopis? V. 15. Poz. 8.
- P o z n á m k y.

1. „Gájus.“ Toto jméno nalézáme v Novém zákoně vícekrát. V listě k Řim. 16, 23 vzpomíná Pavel jistého Gája, který hostil jej i celý sbor. V 1. Kor. 1, 14, píše o křtu nějakého Gája. Makedonský Gájus byl spolucestovatelem Pavlovým v Efezu. Skt. 19, 29. Derbenský Gájus provázel Pavla a Timotea do Asie. Skt. 20, 4.

2. „Těmito slovy jest vyjádřeno přání Boží pro každou bytost lidskou.“ E. G. W. Tři věci jsou obsaženy v tomto vroucím přání: Zdraví těla, zdraví duše a zdar v zemských záležitostech. „Tyto tři potřebné věci pro život, může každý křesťan od Boha očekávat a žádat. Kdybychom o ně opravdově prosili, byli by nám v hojně míře dány.“

(Dr. Clark.) „Otázka udržení zdraví jest nadmíru důležitá. Uvažujeme-li o této otázce v bázni Boží, poznáme, že prosté pokrmy jsou nejprospěšnější pro naše tělesné i duchovní zdraví. Po této stránce potřebujeme většího poznání a větší moudrosti, neboť zákony přírodní mají býti zachovávány a nikoli přestupovány.“ (Test. IX. 153.)

3. Podobné rčení nalzáme v 2. Jan. 4. Apoštol se radoval, že věřící pevně stáli v pravdě, přes vzrůstání se bludných učení a falešných učitelů. — Gája přivedl ku pravdě Jan, proto jej nazývá svým „dítěm“. Jaké je to vyjádření lásky? Můžeme my také tak mluvit k některým lidem?

4. V předcházejícím verši chválí apoštol věrnost a dobré činy Gájovy. Zde mluví zvláště o pohostinství. Jeho slova se nepochybně vztahují na cestující evangelisty, kteří procházeli krajinou a na cizí „křesfany“. Tehdy to bylo zvlášť důležité, že tito cestující, kteří nedostávali platu, byli přijati. Pohostinství bylo téměř povinností. 1. Tim. 2, 3; Žid. 13, 2.

5. Apoštol napomíná křesfany, aby podporovali cestující způsobem „jak sluší na Boha“. Každý skutek znovuzrozeného člověka má býti ve svých jednotlivostech dokonalý a úplný, vykonaný věrně a poctivě, v lásce a vděčnosti před Pánem i před anděly.

6. Mnozí vykladači Bible soudí, že Diotrefes byl snad starším nebo diakonem sboru. Jan mu psal o přijetí misio-nářů, ale on tomu odepřel a sboru to ani neoznámil. Protože si sám chtěl založit sbor, nepřijímal ty, které Jan posílal, aniž dovolil jiným přijmouti je.

7. „Připomenutí“, to znamená, že chtěl jej kárat za jeho smělost; byl by s ním zacházel podle pravidel ve sboru. Netřeba se domnívat, že by byl apoštol psal z nějaké msty, nebo že by z toho činil jenom osobní záležitost. Kdyby to byla bývala osobní věc, bylo by na to jenom poukázáno a ne tak zdůrazněno.

8. „Pokoj tobě!“ To je to nejlepší, co apoštol mohl přát místo užívaného řeckého pozdravu: „Buď silný!“ anebo

„Měj se dobře!“ Byl to pozdrav našeho zmrtvýchvstalého Pána; vnitřní pokoj čistého svědomí, vnější pokoj všeobecného přátelství, to jest nebeský pokoj budoucí slávy, který začíná již v tomto životě.

\* \* \*

Úkol 12. — 25. března. Z. s. 18. 18.

## Zachraňování ztracených.

1. O čem svědčil Jan? 1. Jan. 4, 14. *svědčil a svědčíme se*
2. Proč potřebuje svět záchrany? 1. Jan. 5, 19.
3. Kdo jenom může zachránit? 1. Jan. 3, 5. *mai*
4. Co je hřích? 1. Jan. 3, 4. *hřích je každá věc, která hřích jest pustošitel*
5. Jak skoučí panování hříchu? 1. Jan. 3, 8b. Poz. 1.
6. V čem záleží láska Boží? 1. Jan. 4, 10. Poz. 2. *láska*
7. Kolik lidí je zahrnuto v plánu vykoupení? 1. Jan. 4, 9; 2, 2; Jan 3, 16. Poz. 3. *hřích je každá věc, která hřích jest pustošitel*
8. Co nás očišťuje od hříchu? 1. Jan. 1, 7. Poz. 4. *krv' Ježíše*
9. S jakou podmínkou je spojeno odpuštění hříchu? 1. Jan. 1, 9. Poz. 5. *aby nám odpustil hřích a osvobodil nás*
10. Co jest dalším dílem Kristovým? 1. Jan. 2, 1. Poz. 6. *aby nám odpustil hřích a osvobodil nás*
11. Proč může být Ježíš našim přimlůvcem? Zid. 4, 15. Poz. 7. *aby nám odpustil hřích a osvobodil nás*
12. Jak chtěl Jan více působiti? 2. Jan. 12; 3. Jan 14. *aby nám odpustil hřích a osvobodil nás*
13. V čem záležela jeho největší radost? 2. Jan. 3, 4; 3, Jan. 3, 4. Poz. 8. *aby nám odpustil hřích a osvobodil nás*

### Poznámky.

1. Svým příchodem na zem chtěl Spasitel vyhladiti hřích ze života člověka. Proto opustil nebesa, žil hříchu prostý, dokonalý život, trpěl a umřel na Golgatě a slavně vstal z mrtvých. Tak dosáhl plného vítězství. V tomto vítězství jest zaslíbení zničení skutků zlostníka a zuovuzřízení vlády proměněného lidstva.

2. Smíření znamená dostiučinit, vyrovnat, odpokutovat. Bůh poslal svého Syna, aby nás smířil s Ním. Tím jest nám umožněno, abychom se mohli vrátit k Němu a měli s Ním ustavičné obecenství.

3. „Nebesa byla naplněna zármutkem, když bylo oznámeno, že člověk je ztracen a že svět, který Bůh stvořil, napluhne bude smrtelnými bytostmi, které budou odsouzeny k bídě, nemoci a smrti, a že pro tyto přestupníky není záchrany. Celá rodina Adamova musila zemřít. Potom jsem viděla Ježíše a v jeho obličejí pozorovala jsem výraz soucitu a bolesti. Brzo jsem viděla, že se blížil k světlu, které obkličovalo Otce. Provázající mne anděl pravil: „On má tajnou rozmluvu se svým Otcem.“ Mezitím, co Ježíš mluvil se svým Otcem, zdálo se, že pozornost andělů jest velmi napjata. Tříkráte Jej zastřelo světlu, které obkličovalo Otce, a když po třetí přišel, bylo lze vidětí jeho postavu. Jeho vzhled byl tichý, prostý vší úskosti a starosti a zářil líbezností, kterou nelze vyličítí slovy. Potom oznámil zástupům andělů, že jest nalezena cesta k zachránění padlého člověka. Pravil jim, že mluvil se svým Otcem a nabídl svůj život jako výkupné, že rozsudek smrti vezme na sebe, aby člověk skrze Něho mohl dosáhnouti odpuštění.“ (Zkušenosti 120—1.)

4. „Když nás Kristus ozáří svým světlm, potom teprve poznáme nečistou povahu svých srdcí, sobeckost pohnutek, nepřátelství k Bohu, které poskvrnily veškeré činy v našem životě. Potom dospějem k poznání, že naše spravedlnost ve skutečnosti jest jako „roucho ohyzdné“ (Iz. 64, 6.), a že jenom krev Kristova nás může očistítí od poskvrny hříchů a může naše srdce obnovítí podle obrazu jeho.“ (Cesta 27.)

5. „Satan chce nás přivéstí tam, abychom věřili, že naše chyby a přestoupení jsou tak strašlivé, že Bůh nebude dbátí našich modliteb, nám nepožehná, ani nás nespasí. Sami v sobě nevidíme nic než jenom slabost, nic, čím bychom měli právo na Boží milost, a satan nám praví, že naše snahy jsou marné, že svou povahu nemůžeme zlepšítí. Chceme-li jítí k Bohu, nepřítel nám našeptává: Tvá modlitba nemá účelu. Neučinil-lis to a ono zlé? Nehřešils proti Bohu a nečinils proti svému vlastnímu svědomí? — My však můžeme nepříteli odpovědětí: „Krev Ježíše Krista, Syna Božího, očištuje nás od všelikého hřichu.“ (Myšl. 128.)

6. „Jsou lidé, kteří okusili odpouštějící lásky Kristovy. Oni mají upřímnou touhu býtí dítkami Božími, a přece, poznavše nedokonalost své povahy, hříšnost svého života, jsou jati pochybností o tom, zda jejich srdce opravdu jsou obnovena Duchem svatým. K takovým provolávám: Nepochybujte, nezdoufejte! Často se musíme vrhatí na kolena, často musíme u nohou Ježíšových oplakávatí své přečiny a hříchy, proto však nesmíme pozbývatí myslí. I kdyby nás satan uvrhl na zem, nebudeme ztraceni, ani Bůh nás nezavrhne. Nikoll. — Kristus sedí na pravici Boží a zastupuje nás.“ (Cesta 68.)

7. Satan ukazuje na Boží zákon lásky jako na zákon sobecký. Tvrdí, že je nemožno plnit jeho požadavky. Pád našich prvých rodičů a všecko zlé, co z toho vzešlo, přičítá Stvořiteli a ukazuje lidem, že Bůh je původcem hříchu, bolesti a smrti. Kristus přišel, aby vyvrátil tento podvod a proto přijal na sebe naši přirozenost a prožil naše zkušenosti. Kdybychom musili snášeti něco, co On nesnášel, satan by poukazoval na Boží moc jako na nedostatečnou. Ale všechna pokušení, přicházející na nás, zakusil také Kristus. Při tom však nepoužil nijaké síly, která by nebyla ochotně nabídnuta nám. S pokušeními bojoval jako člověka zvítězil nad nimi v síle, které se Mu dostalo od Otce . . . Jeho život svědčí, že i my můžeme býtí poslušni zákona Božího. (Des. of. Ag. 24.)

8. „Prátelství s vykoupenými Kristovými jest lepší nad všechna přátelství světa.“ — „Odměnou pracovníků Božích jest vjíti v radost svého Pána. Tato radost, po které touží sám Pán Ježíš, vyjádřena jest v prosbě: Otče, chci, aby ti, které jsi mi dal, byli se mnou, kde já jsem.“ (Diener 445.)